

Δεκαπενταυγουστιάτικες ώρες στα πάλλευκα των νησιών μας Κοιμητήρια

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Σίφνος-Το νεκροταφείο με τους ναούς του Πρόδρομου και του Αγίου Στεφάνου του Πρωτομάρτυρα - εκεί λειτούργησε η Σχολή του Αρχιπελάγους (μορφή και όνομα της Κοινής Σχολής). Φωτο: [disaki.blogspot.gr](#)

«Ω του παραδόξου θαύματος! Η πηγή της ζωής εν μνημείω τίθεται και κλίμαξ προς ουρανών ο τάφος γίνεται....»

Σε ώρα απόβραδη, με το μελτέμι να σαλεύει απαλά τις κορυφές των κυπαρισσιών και να κατεβαίνει με τις στερνές τις ηλιαχτίδες πάνω στα μνήματα. Στα λιτά και απέριττα μνήματα, που δεν έχουν τη σημερινή την επιτήδευση με τα βαρειά τα μάρμαρα και τα πλαστικά τα άνθη. Γιατί εκείνα τα μνήματα ήταν φροντισμένα αλλιώς, με Απλότητα, Καλωσύνη και όση Φιλοκαλία περίσσευε στις καρδιές εκείνων των παλιών νησιωτών. Γι' αυτό και τα επιμελούνταν με προσοχή κοιτάζοντας να τοποθετήσουν το λιτό χειροποίητο ξύλινο σταυρό, τις ασβεστωμένες πλίθες στις άκρες του μνημείου με οδοντωτή σειρά και τέλος,

πάνω στην επιφάνεια του τάφου στρώνανε λευκά λαλαρίδια, απ' το γιαλό φερμένα.

Αναπαύονταν λοιπόν οι κεκοιμημένοι κάτω απ' τη στρώση των λευκών λαλαριδιών, που μοσχομύριζαν αρμύρα: μοσχοβολιά γνώριμη σ' αυτούς, γιατί αυτή τους έθρεψε μαζί με το λεπτό το άρωμα του πεύκου.

Λιτά στολίδια τα μικρά τα βασιλικά, που μαζί με το λαδοκάντηλο αφήνουν στον επισκέπτη μια ιδέα κατανύξεως και παραμυθίας.

Δεκαπενταύγουστο· Οι καμπάνες αφήνουν στο γιορταστικό τ' απόβραδο τον ελπιδοφόρο ήχο τους καλώντας σε σύναξη.

Και στα Κοιμητήρια, όταν φτάνει ο ήχος αυτός, αρχίζει ν' ανεβαίνει μέσ' απ' τα μνήματα μια παράξενη σιωπή, η οποία απλώνεται γύρω κι αφήνει τη σφραγίδα της χαρμολύπης. Γιατί όλοι αυτοί που αναπαύονται κάτω απ' την πάλευκη τη στρώση των λαλαριδιών, ξέρουν, επειδή το βλέπουν, κλίμαξ να γίνεται ο τάφος, που θριαμβευτικά την ανεβαίνει η Μήτηρ της Ζωής. Το βλέπουν και χαίρονται, γιατί καλούνται κι αυτοί να Την ακολουθήσουν και ν' ανέβουν τα σκαλοπάτια με τη βεβαιότητα της Αγάπης Της, την εμπιστοσύνη των αδιάλειπτων πρεσβειών Της και τον γλυκασμό της αμέτρου Παραμυθίας Της.

Στέκουν σιωπηλοί οι κεκοιμημένοι και με τη λαμπάδα της ψυχής τους αναμμένη και Τη μακαρίζουν, όπως «αι γενεαί αι πάσαι» Γιατί είναι πιά σίγουροι, ότι «σώζει αεί την κληρονομίαν Της».

Κι αυτούς που αναπαύονται στο κοιμητήριο, εκτός του ότι συνιστούν έναν δικαιωματικό μακαρισμό, οφείλουμε να τους καταθέτουμε το σεβασμό μας, γιατί αποτελούν και είναι τα πανίερα ταμειυτήρια

τα πληρωμένα Μνήμες, Γεγονότα και βιορυθμούς του χθες, το οποίο εξάπαντος κρατούν στα χέρια τους και το παραδίδουν ως άλλη παρακαταθήκη στον Παλαιόν των Ημερών. Γιατί όλοι αυτοί, η σχεδόν όλοι, έχουν λίγο πολύ ταυτιστεί και με δικά μας παρόμοια γεγονότα, άλλα και τις επιλογές του εγκόσμιου βίου μας.

Στέκομαι τούτο το σεπτό απόβραδο του Δεκαπενταγούστου κι αντικρύζω το Κοιμητήριο των προγόνων μου να μένει ακίνητο μέσ' τη θερινή την αντηλιά, μέχρι να δεχτεί στα σπλάχνα του κάποιο νέο σπόρο του Θεού: μιάν ανθρώπινη Μορφή που μέχρι τότε κάποιο τόπο φύλασσε σ' αυτό το χωριό.

Όμως σε λίγο θα σιμώσει η νύχτα· τότε θα λαμπυρίσουν τα καντήλια στα μνημεία, ενώ η σιωπή θα σεργιανά ανάμεσά τους, ανάμεσα στα κυπαρίσσια. Τα νυχτοπούλια θα συλλαβίζουν το δικό τους το μοιρολόι: αυτό που συνήθως δεν ακούν οι

ζωντανοί, αλλά μονάχα οι κεκοιμημένοι. Αυτοί δηλαδή που αναπαύθηκαν από τις μέριμνες του βίου κι όλα τα εφήμερα. Γιατί έμαθαν το άλλο μέγιστο το μάθημα: «Εν τη Κοιμήσει τον κόσμον ου κατέλιπες, Θεοτόκε»

Δεκαπενταύγουστο Σκόπελος

π. Κωνσταντίνος Ν. Καλλιανός

Πηγή: *Ενοριακή Ευλογία, Μηνιαία Έκδοση Ιερού Ναού Αγίου Νικολάου Πευκακίων Αθηνών, Έτος ιγ', αριθμός τεύχους 144-145, Αύγουστος-Σεπτέμβριος 2014.*